

VASADI PÉTER

Találkozás vele...

Nem volt ferde a szája.
 Inkább csókos, hullámos,
 férfiasan. De az a ránc két
 szeme aljától le a száj-
 szögletekig, a mély metszés
 egyenes. Ősi. Kegyetlen.
 Őmen – a bőrbe suhintva
 borotvával. Stigma.
 Fekete izomszálakként
 mozgatták a szemét.
 Úszott fehérben a zöldes-
 kék karika. Tollhegynyi
 pupillával, rezzenetlen.
 Nézett ez a két pötty,
 lézersugár-szerűen
 lövellve a sötétséget. Ki-
 térni előle nem lehetett.
 Csak szembenézni vele.

...és Vele

Hogy hol, mikor s hogyan,
 homályos. Egy. Egybe esik.
 Pedig pontosan emlékszel.
 A fűre. A füstre. A lángokra.
 Az a perc, mint a gumi,
 évtizedekre kinyúlott.
 Idő nincs, de összeszorít.
 Szorítása kisajtolta belőled
 az igét, a lelked, nedvedet.
 S bekötött szemmel lépkedsz
 a sínen. És a sín remegésén.
 Addig az életedet élted.
 Azóta az élet eszi életedet.
 Csöndet keresel. Leskelődés
 utána – te néma, eszelős –
 A hebrencs lárma bokraiból.
 Folyton kutatja szemed a
 hűvös bőrű semmit, melynek
 forró szíve van, s egyre
 pörölsz, tiltakozol. Titokért.

Átvenni annyi gonoszságot
 így, amitől még egyenest
 lábadon állhatsz. S hozzá
 az éneklő bariton. Hang-
 torlatain bukdácsolt a
 hazugság. Kellente magát.
 Szellemi vérre szomjúhozott
 ő.
 Kénszag csapott volna ki
 szájából? Pusztá képzelgés.
 Párizsi parfüm felhőzte
 körül. S jött föl a hideg
 láz benned, s szétaradt.
 Kérdezett, de te hallgattál.
 Szemlélt, ismételt, kiabált.
 Halkan mondta: Takarodjék.
 Nem azt, hogy takarodjon.

Föltúrt valaki gyöngyékével.
 Kedve szerint kanyarog benned.
 Rettenetes pálmák nőnek a
 barázdákból. Hull a bolyhos
 gyümölcsük, s jönnek az éhes
 szédelőgök. Eltelnek falatokkal,
 s kérdik: mi van, nem tartja
 senki a markát? Itt nem.
 S főlcsapnak nyomkeresőknek.
 Kóborolnak a pálmaligetben.
 Hallani hangjuk: Erre járt
 valaki.
 Mekkora ég, mondják. Mekkora
 Nap. S véresek a fatörzsek.
 Ez, ni. Meg ott, nézzed, az is.
 Aztán a messzire kisodró fény-
 -szél. Lengedezik s tágul, már
 vértelenül.
 Végre téged is meglelnek.
 Csapkodják a hátad: Őrült
 vagy, koma, de szerelmes.